

Sygn. akt II KK 195/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

w sprawie J. K.

skazanego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 sierpnia 2017r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego,
na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 30 stycznia 2017r., sygn. akt XIV K (...)

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w W., oskarżając J. K. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegające na tym, że w dniu 4 listopada 2016 r., w W., na terenie hipermarketu „E.”, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia smartfonu marki M., powodując tym straty o łącznej wartości 469,99 zł na szkodę I. Sp. z o.o., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary

pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, dołączył do aktu oskarżenia, wniesionego w dniu 22 grudnia 2016 r. do Sądu Rejonowego w W., wnioski o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionej z nim kary 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej pracy wskazanej przez Sąd na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na tej podstawie, na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2017 r., Sąd Rejonowy w W. wydał wyrok, którym uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu przestępstwa i wymierzył mu wskazaną we wniosku prokuratora karę.

Wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 7 lutego 2017 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając mu: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu zawartego w akcie oskarżenia wniosku prokuratora i wydaniu na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2017 r. wyroku skazującego J. K. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 4 listopada 2016 r., gdzie wartość skradzionego mienia wynosiła 469,99 zł, tj. z rażącą obrazą przepisu prawa materialnego - art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., gdyż w dacie orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie zachowanie J. K. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) wartość mienia będącego przedmiotem kradzieży nie przekraczała minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r.”.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co pozwala na jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rozpoznając wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k., Sąd jest zobowiązany do zbadania sprawy zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. W ramach tej kontroli niezbędne jest sprawdzenie, czy przedstawione przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego. Niespełnienie tego warunku uniemożliwia uwzględnienie złożonego wniosku i rodzi konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy, uwzględniając wniosek prokuratora i skazując J. K. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., nie sprostął wskazanym powyżej wymogom.

Nie ulega wątpliwości, że w dacie czynu kradzież dokonana przez oskarżonego stanowiła przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. W dacie wyrokowania czyn ten nie był już jednak przestępstwem, lecz wykroczeniem. Ustawodawca, nowelizując ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) przepisy kodeksu wykroczeń, odstąpił od stosowanego poprzednio stałego kryterium kwotowego rozgraniczającego wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. od przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., na rzecz kryterium będącego pochodną minimalnego wynagrodzenia. Od dnia 9 listopada 2013 r., to jest od wejścia w życie art. 2 powołanej ustawy, wartością, której przekroczenie powoduje odpowiedzialność za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. jest kwota odpowiadająca 1/4 wynagrodzenia, ustalanego – zgodnie z art. 47 § 9 k.w. – na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. (Dz. U. z 2002 r. Nr 200, poz. 1679 z późn. zm.).

Orzekając w dniu 30 stycznia 2017 r., Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1465), od dnia 1 stycznia 2017 r. wynagrodzenie to zostało ustalone w wysokości 2000 zł, a zatem 1/4 tego wynagrodzenia wynosiła 500 zł. Okoliczność ta miała istotne znaczenie dla

rozstrzygnięcia sprawy, gdyż w sprawach o czyny przeciwko mieniu, których uznanie za przestępstwo albo za wykroczenie jest determinowane określonym w Kodeksie wykroczeń wskaźnikiem minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy kierować się minimalnym wynagrodzeniem z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/15, OSNKW 2015/11/94).

Nie ulega tym samym wątpliwości, że przypisany J. K. czyn polegający na zaborze w celu przywłaszczenia rzeczy o wartości 469,99 zł w chwili orzekania stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., co implikowało obowiązek stosowania przez Sąd art. 4 § 1 k.k. i zmianę oceny karnoprawnej czynu z przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. na wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy akceptując wniosek prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, a w następstwie skazując J. K. za przestępstwo, uczynił to z rażącą obrazą przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego, tj. art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Oczywistym wydaje się, że naruszenie wskazanych przepisów mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

r.g.